

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 214/2021-11

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla (sudca spravodajca) a sudcov Petra Straku a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavných sťažnostiach sťažovateľov [REDACTED], [REDACTED], t. č. v Ústave na výkon väzby [REDACTED], a [REDACTED], [REDACTED], t. č. Ústav na výkon väzby [REDACTED], obaja zastúpení advokátom JUDr. Pavlom Gráčikom, Farská 40, Nitra, proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 5Tost/38/2020 zo 17. septembra 2020 takto

r o z h o d o l :

Ústavné sťažnosti **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Sťažovatelia sa ústavnými sťažnosťami doručenými ústavnému súdu 23. novembra 2020 domáhajú vyslovenia porušenia základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, práva na osobnú slobodu podľa čl. 5 ods. 3 a 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením. Okrem toho sťažovatelia žiadajú zrušenie napadnutého uznesenia, prepustenie z väzby a priznanie finančného zadosťučinenie 1 000 eur.

2. Ústavný súd konania o ústavných sťažnostiach sťažovateľov uznesením z 27. januára 2021 spojil na spoločné konanie.

II.

3. Sťažovatelia boli ešte v roku 2018 v prípravnom konaní vzatí vo väzby. Po skončení prípravného konania podal prokurátor 7. mája 2020 na Špecializovanom trestnom súde obžalobu, podľa ktorej sa obaja sťažovatelia s ďalšími osobami mali dopustiť zločinu založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny a pokračovacieho obzvlášť závažného zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie. Po podaní obžaloby

súd uznesením z 21. mája 2020 rozhodol, že obaja sťažovatelia sa ponechávajú vo väzbe. Sťažnosť sťažovateľov proti tomuto uzneseniu bola uznesením najvyššieho súdu z 28. mája 2020 zamietnutá.

4. Sťažovatelia prostredníctvom svojho obhajcu 24. augusta 2020 požiadali o prepustenie z väzby, čo odôvodnili tým, že od posledného rozhodnutia o väzbe z 28. mája 2020 sa v ich veci nevykonávali žiadne procesné úkony a medzi posledným rozhodnutím a termínom hlavného pojednávania ubehli takmer štyri mesiace. To v žiadosti o prepustenie považovali za neprijateľné a poukázali na nálezy ústavného súdu, podľa ktorých dôvodom na prepustenie z väzby sú prietahy v konaní vo veci samej. Špecializovaný trestný súd uznesením z 31. augusta 2020 žiadosť sťažovateľov zamietol a väzbu nenahradil dohľadom probačného a mediačného úradníka. V odôvodnení rozhodnutia pri oboch sťažovateľoch skonštatoval trvanie dôvodov väzby a k ich argumentácii o prietahoch uviedol, že po rozhodnutí o ponechaní vo väzbe sa spis z najvyššieho súdu vrátil 8. júna 2020, následne bola všetkým stranám doručovaná výzva podľa § 240 Trestného poriadku, bolo rozhodované o sťažnosti jedného z obžalovaných proti zaisteniu majetku, vo vzťahu k trom obžalovaným bol vydaný európsky a medzinárodný zatýkací rozkaz a súd reagoval na rôzne žiadosti obžalovaných. Súd poukázal na rozsah trestného spisu a na to, že v konaní je obžalovaných desať osôb, čo viedlo k tomu, že hlavne pojednávanie bola nariadené na 13 dní.

5. Proti uzneseniu Špecializovaného trestného súdu podali sťažovatelia sťažnosť, v ktorej zopakovali tvrdenia o neprimeranej dĺžke konania. O sťažnosti rozhodol najvyšší súd napadnutým uznesením tak, že ich sťažnosť zamietol. V odôvodnení skonštatoval, že pri oboch sťažovateľoch sú naďalej dané dôvody väzby, a k argumentom sťažovateľov uviedol, že ide o rozsiahlu trestnú činnosť zločineckej skupiny, do ktorej mali byť okrem sťažovateľov zapojené aj ďalšie osoby, vo vzťahu ku ktorým súd vykonával úkony, pričom túto skutočnosť nemožno hodnotiť ako neprimerané prietahy, ktoré by mali za následok porušenie ich práv.

III.

6. Sťažovatelia namietajú, že napadnuté rozhodnutie najvyššieho súdu nie je v súlade s ústavou a nie je zákonné, keďže v ich veci sa nekoná s osobitným urýchlením. Nesúhlasia ani s argumentáciou, podľa ktorej ide o rozsiahlu vec s viacerými obžalovanými, v ktorej sa postupovalo bez zjavných prietahov. Podľa sťažovateľov neobstojí ani to, že boli vykonané ďalšie úkony vo vzťahu k iným obžalovaným, keďže tieto úkony si nevyžadovali také dlhé obdobie a mohli byť vykonané aj paralelne.

IV.

7. Základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru sú všeobecné a vzťahujú sa ku konaniu vo veci samej, čo vylučuje ich použitie na konanie o väzbe, na ktoré sa vzťahuje čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy a čl. 5 dohovoru (II. ÚS 311/2013, IV. ÚS 444/2013). Preto je ústavná sťažnosť vo vzťahu k týmto základným právam zjavne neopodstatnená podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

8. Súčasťou ochrany osobnej slobody podľa čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy a čl. 5 dohovoru je aj právo na primeranú dĺžku väzby. Sťažovatelia namietajú neprimerané trvanie väzby potom, ako bola 7. mája 2020 podaná obžaloba s tým, že hlavné pojednávanie bolo nariadené až na september 2020

a v tomto medziobdobí súd vykonával úkony len vo vzťahu k spoluobžalovaným sťažovateľov. V takomto postupe súdu nemožno vidieť porušenie práva sťažovateľov na primeranú dĺžku väzby. Súd konal bezprostredne po podaní obžaloby tým, že rozhodol o dôvodnosti ponechania sťažovateľov vo väzbe. Odstup približne štyroch mesiacov od tohto rozhodnutia po hlavné pojednávanie nevedie k porušeniu základných práv sťažovateľov osobitne s ohľadom na to, že čas medzi podaním obžaloby a hlavným pojednávaním bol vyplnený vykonaním ďalších úkonov. Tento záver platí osobitne s ohľadom na to, že v prípade sťažovateľov ide o skutkovo rozsiahlu vec s množstvom obžalovaných. Postup súdu, ktorý predchádzal jeho rozhodnutiu o zamietnutí žiadosti sťažovateľov o prepustenie z väzby, nebol poznamenaný nečinnosťou, ale úkonmi nevyhnutnými na efektívne prejednanie obžaloby, čoho dôkazom je to, že hlavné pojednávanie bolo naplánované na viacero dní. Táto argumentácia ústavného súdu je zrejmá aj z napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu a súdu, ktorý koná o obžalobe, pričom tieto rozhodnutia nemožno posudzovať izolovane (IV. ÚS 320/2012), keďže v jednom konaní dávajú sťažovateľom vyargumentovanú a z pohľadu zásahu do ich základného práva správnu odpoveď na to, že k porušeniu ich základných práv nedošlo. Všeobecné súdy ústavne konformným spôsobom rozhodli o zamietnutí žiadosti sťažovateľov o prepustenie z väzby, a preto bola ich ústavná sťažnosť ako zjavne neopodstatnená podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde odmietnutá.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. marca 2021

Robert Šorl
predseda senátu